

Startside>Domstolsprocedurer>Straffesager>Retligt samarbejde>**Konfiskation**

Konfiskation

Konfiskation af indtægterne fra kriminalitet har længe været anset for at være et de mest effektive midler til at bekæmpe organiseret kriminalitet i EU. Formålet med konfiskation er at ramme hovedårsagen til de kriminelle organisationers eksistens, nemlig størst mulig fortjeneste ved hjælp af ulovlige midler. Konfiskation er en endelig retslig afgørelse, hvor de pågældende organisationer fratages deres formuegoder.

Konfiskation på internationalt plan

På internationalt plan findes der adskillige instrumenter til at konfiskere indtægter fra kriminalitet. Den vigtigste milepæl i denne forbindelse er [Strasbourgkonventionen af 1990](#), som alle 27 EU-medlemsstater har ratificeret. Den har til formål at fremme det internationale samarbejde om identifikation, opsporing, indefrysning og konfiskation af aktiver fra kriminalitet. Konventionen er blevet suppleret og opdateret i form af [Warszawakonventionen af 2005](#).

Konfiskation i EU

EU har længe indset vigtigheden af at konfiskere indtægter fra kriminalitet. For at sikre en fælles tilgang til konfiskation i EU har EU i de senere år vedtaget adskillige retsakter. Fokus ligger nu på korrekt gennemførelse af disse instrumenter på nationalt plan.

[Rammeafgørelsen om indefrysning og konfiskation](#) af indtægter fra kriminalitet blev vedtaget i 2001. Formålet med afgørelsen var at sikre en fælles minimumstilgang for medlemsstaterne til de strafbare handlinger, hvor der skal være mulighed for konfiskation. Hvis strafferammen for en forbrydelse er ét år og derover, er hovedreglen, at det i henhold til national lovgivning skal være muligt at afsige en kendelse om konfiskation af de indtægter, som forbrydelsen har givet anledning til. Medlemsstaterne er forpligtet til at have et system til konfiskation af værdier. Alle anmodninger fra andre medlemsstater skal gives samme prioritet som nationale sager.

[Rammeafgørelsen om konfiskation](#) fra 2005 sigter mod en yderligere tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om konfiskation af indtægter fra kriminalitet.

[Rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation](#) indeholder regler, i henhold til hvilke de retslige myndigheder i en medlemsstat anerkender og fuldbyrder en konfiskationskendelse i sit område, som er afsagt af de kompetente retslige myndigheder i en anden medlemsstat. Værdien af de konfiskerede genstande deles ligeligt mellem den medlemsstat, der har afsagt kendelsen, og den medlemsstat, der har fuldbyrdet den.

Forud for en konfiskationskendelse sker der ofte en indefrysning af aktiver. [Rammeafgørelsen om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale](#) blev vedtaget i 2003 (se også afsnittet om [Indefrysning af aktiver og bevismateriale](#)) for at give de kompetente myndigheder mulighed for at beslaglægge formuegoder på anmodning af de retslige myndigheder i en anden medlemsstat.

[Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver](#) sigter mod at udvikle det uformelle samarbejde, der har været mellem medlemsstaternes kontaktpunkter, som arbejder med identifikation, opsporing og inddrivelse af aktiver fra kriminalitet i [CARIN-netværket](#), med henblik på at sikre at det praktiske samarbejde mellem de retslige myndigheder er effektivt. I henhold til denne afgørelse skal medlemsstaterne etablere eller udpege kontorer til inddrivelse af aktiver for at fremme et effektivt samarbejde og udveksling af oplysninger inden for området.

I 2014 blev der vedtaget et [direktiv](#) for at gøre det lettere for EU-landene at konfiskere aktiver, der stammer fra grov og organiseret kriminalitet. Direktivet har til formål at forenkle de eksisterende regler og udfylde vigtige huller, der udnyttes af organiserede kriminelle grupper. Det vil øge EU-staternes mulighed for at konfiskere aktiver, der er blevet overført til tredjeparter, vil gøre det lettere at konfiskere kriminelle aktiver, selv når den mistænkte er flygtet og vil sikre, at de kompetente myndigheder midlertidigt kan indefryse aktiver, der risikerer at forsvinde, hvis der ikke træffes foranstaltninger.

I 2018 blev forordningen om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation vedtaget. Den er blevet anvendt siden den 19. december 2020. Den har til formål at lette inddrivelsen af aktiver i grænseoverskridende sager i EU. Forordningen finder anvendelse på afgørelser om indefrysning og konfiskation truffet af en medlemsstat i forbindelse med straffesager. Den regulerer fastsættelsen af klare og korte frister for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning. Forordningen styrker ofrenes ret til godtgørelse og erstatning i grænseoverskridende retssager. Forordningen indeholder garantier, der skal sikre, at gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning eller konfiskation er i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder. Den finder anvendelse mellem EU's medlemsstater (undtagen Danmark og Irland) og erstatter rammeafgørelserne fra 2003 og 2006.

[Det Europæiske Retlige Netværk](#) stiller oplysninger om de kompetente myndigheder og medlemsstaternes erklæringer til rådighed.

Sidste opdatering: 19/01/2023

Denne side vedligeholdes af Europa-Kommissionen. Oplysningerne på denne side afspejler ikke nødvendigvis Europa-Kommissionens officielle holdning. Kommissionen påtager sig intet ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Der henvises til den juridiske meddelelse, for så vidt angår de regler om ophavsret, der gælder for EU-websiderne.